

Alacaklıyım Yaşamdan

– İlkey İlgin · 19 Mayıs 2010

Artık, tam otuz dört yaşındayım. Ne kocaman bir yaş değil mi. Ama inanın, ben bile bu kadar yıl nasıl geçti hiç anlayamadım. Ne zaman büyüdüm, ne zaman olgunlaştım ve nasıl da ihtiyarlıyorum...Oysa alacaklıyım yaşamdan.

Doyamadığım çocukluğum , yarım kalan delikanlılığım, coşkularım, heyecanlarım...

Kocaman bir yaşam. Bir sürü ar adarda gelmiş film kareleri. Kimi sevinçli. kimi hüznü... .

Nice sözcükler vardır yaşamlarımızda söylenmedik. Çoğu zaman sevgi adına bastırmışızdır öfkelerimizi. Görmezlikten geldiğimiz kimi ihanetleri, saklamışızdır belleklerimizin en gizli köşelerinde. Alınmışızdır, kırılmışızdır. Ama yine de susmayı seçmiştir yüreklerimiz. Yıllara yıllara bırakmışızdır burukluklarımızı. Kim bilir? Belki de yaşayacaklarımız zamanla yok eder hüznümüzü diye. Nafile, zaman dağlamamıştır yürek yaralarımızı, yaşlanan bedenlerimizle birlikte kabuklaşmış, öylece durur oracıkta. Bazen, hiç ummadığımız bir zamanda düşüverirler aklımıza. Derinden çekilen ahlarla yaşarsız tekrar an an.... Gene acır yürek. Düşüverir gözlerimizden hüznü damlacıkları. Burukluklara, kırılan kalplere karşı keşkeler, artık dansa başlamıştır anılarla birlikte.

Ya sevgililer? İşte onlarda oracıkta.

Dedim ya, alacaklıyım yaşamdan.

Hani düş kırıklıklarım, umutsuzluklarım? İçimde biriktirip, söyleyemediğim onca sözcük nerede?

Ya zamansız gelip, en sevdiğilerimi benden alan ecele kavgam? Sanırım onunla kavgamız hiç bitmeyecek. Yitirdiklerime hasretim büyüdükçe, kinimde büyüyecek ecele.

Söylemeliyim artık biriken sözcüklerimi. Çünkü usandım. İçimde bir yerlerde saklamaktan, yaşadığım acıları, hüznüleri yeni umutlara yüklemekten yoruldum. Hem de çok...

Yitik değerlere hasret gönül gözüm. Oysa dokunmak istiyorum. Tebessümlerin kıvraklaştırdığı mutluluk çizgilerine, avuçlamak dallardan süzülen yağmurları, görebilmek yeşili, maviyi, hüznü deymiş sarıyı.

Korkar oldum, elden ele dolaşan yeşil kağıtların yaşamdaki gücünden. Neler satın almıyor ki!..

Dostlukların sınırlarını bile o belirlemiyor mu.

Ya aşklar? Hep hesaplı, hep sınırlı. Kimse kimsenin sorununu dinlemiyor. Herkes, kendine dönük paylaşımsız. İnsanlar artık özgür birey. Ama bencil. Sevgilerinde bile... Sevilmekten asla sevmeyen adeta sevmekten korkan, yalnız bireyler.

Korkmak... Sevmekten, acı çekmekten, yalnız kalmaktan, karşılıksız vermekten, hatta hayal kurmaktan.

Ne kötü. Böylesi korkularla etrafımızın çevrili olması. Bazen düşünüyorum. Bu korkular benim yersiz endişelerim mi diye... Belki de ben yaşamı fazla ciddiye alıp, önemsiyorum, ayrıntılara takılı kalıyorum.

Acaba doğru hangisinde. ayrıntılar da mı yoksa bütün de mi?

Sorgulamadan sadece anlarımı yaşamak öncesiz ve sonrasız. Duygulara kapılıp anlam yüklemekten "yaşandı ve bitti" mi demeli.

Alacaklıyım yaşamdan. Yordu beni. Toplumun, yasaların, geleneklerin koyduğu kurallara, bir militan edasıyla baş kaldırırken, kendi kurallarına yenik düştüm.

Alacaklıyım yaşamdan. Kendimi korumak adına ördüğüm duvarlarımdan, güçlü kadını oynamaktan yoruldum.

Yürekli sevdalara hasret gönlüm. Kırmızı aşkı özledim. Asi, cesur, fütursuz, çırılçıplak, hesapsız, bedenlerin ötesinde, ibadet eder gibi, ruhların da birbirleriyle sevişeceği duru aşkı özledim.

Bıktım perakende aşklardan. Göçebe ruhum sığınmak istiyor dingin bir limana.

Evet.bir martta tam otuz dört yaşımda olacağım. Teşekkür ediyorum yaşama. Bunca yıla rağmen hala kendimi hoş bulduğum için. Teşekkür ediyorum yaşama, sağlıklı olduğum için. Teşekkür ediyorum yaşama, sizlerle bu satırlarımı paylaşabileceğim, yazma yetisini bana verdiği için.

Ben, bende saklı kalan içimdeki küçük çocuğu çok seviyorum. Ben 34. yaşımı da çok seviyorum.

Yaşam tabii ki ciddi. Yaşamalıyız boylu boyunca, insan gibi. Uyumsuzluğa inat, anlaşılmayı beklemeden, üç kağıtçı dünyaya uymak zorunda olmadan yaşamalıyız,

Ve yaşam. Alacaklarımı sildim senden. Artık bana borcun yok.

Alacağımı aldım senden...